

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ

Δ.Π.ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Β'

ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 9 του Μην 1904

ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς Οἰκονόμου ἀριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 98

Ο ΝΟΥΜΑΣ, ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΔΩΔΕΚΑΣΕΛΙΔΟΣ ΜΕ ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟ ΡΟΜΑΝΣΟ ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ — ΖΩΗ ΚΙ ΑΓΑΠΗ ΣΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΕΝΟΣ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟΥ ΡΟΜΗΙΣΜΟΥ

Η ΒΑΒΩ Η ΤΑΣΙΑ

Σάν ἦσαν ἄμετροι οἱ ὄχτροι
τὸ πῆσαν τὸ μορφὸ καστρί·
ἐσσαν σκλάβαις νεοῖς καὶ νεῖς
πῆσαν κι' ἀσκήνια θυμωγῆς·
κι' ὄχτρος τὸ Γιάννο ἀποθυμῶ
μὰ ἐκεῖς στὸ σπῆτι πελεμῶ
γύρω τριγύρου ἔχουν ἐρτῆ
κι' αὐτὸς ἀλλὰ γὰρ τοῖς κρατεῖ·
Κόντ' αὐτὸ ἡ βάδω του ἡ Τασιά,
δάνει καινούργια φορεσιά·
κ' ἡ νεῖα γυναῖκα του ἡ Μαρώ
κάνει στὸ κόνισμα σταυρό·
καὶ τὰ στρίψι κὼρη του Αὐγῆ
σκυμμένη κάνει προσευχή.
Σάν φέρεσε τὴν φορεσιά
τοῦ εἶπεν ἡ βάδω του ἡ Τασιά·
« Ἄκου, παιδί μου, ἐσύ Γιαννιά...
» μὴν μὰς μολέψουν τὴ γενιά·
» ἔχεις γυναῖκα ποῦνε νιά,
» κ' ἔχεις κοπέλλα παρανιά·
» δόσε σὲ μὰς μιὰ μαχαιριά
» κ' ὕστερα βάλε μὰς φωτιά·
» καὶ μέσ' στὴν πρώτη τὴν αὐγὴ
» πετάξου ἐσύ μέσ' στὴ σφαγῇ.
» — Μάννα μου, δὸς μου, τὴν εὐχή.
» — Μ' ὅλη μου, γυνὴ μου, τὴν εὐχή.
» Ἀρκοῦδι νάδῃς τὸ ταχύ...
Κατάσθηθα τὴν μαχαιριά,
ἐδέχτηκε ὕστερα ἡ γυνιά·
κ' ἡ νεῖα γυναῖκα του ἡ Μαρώ
τὸν ἄσπρο ἔδωκε λαιμὸ
κάτω ἀπ' τὰ δόξανθα μαλλιά
κοντὰ στὴς δυὸ σειρὸς φλουριά·
καὶ μέσ' στὰ χέρια ἡ Αὐγὴ κρατεῖ
τὴν ὀλοδάκρυτη μορφή·
καὶ στὴ θερμὴ τὴν προσευχὴ
ἐφυγε ἡ ἄσπρη τῆς ψυχῆ.
Κ' ἐκεῖ ποῦ στάθηκε ἡ Τασιά
γίνεκεν ὕστερα Ἑκκλησιά·
κ' ἐκεῖ ποῦ σφάχτηκε ἡ Μαρώ
σταίνουν οἱ νεοὶ κ' οἱ νεῖς χορό·
κ' ἐκεῖ ποῦ πλάγιασε ἡ Αὐγὴ
πλήθος νὰ κρίνα ἐκεῖ ἔχουν βγῇ...

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΓΕΡΗΣ

ΟΙ ΕΘΝΙΚΟΙ ΛΩΠΟΔΥΤΕΣ

... Μία εἰδήση, ποὺ πρὸ πολλοῦ εἶχε
βγῇ μὰ ἦσαν ἀκόμα ἀμφίβολη, ὅτι ἡ Βουλὴ θὰ
συγκληθῇ εἰς ἑκτακτὸ σύνοδο, τώρα πιστοποιή-
θηκε. Τί νὰ σοῦ πῶ, φίλε... Εἶχε γίνῃ καὶ πέρσι
τὸ ἴδιο. Ἄς ἀφήσουμε ὅτι αὐτὸ τὸ ἑκτρωμα
τὸ ὁποῖον λέγεται ἑκτακτὸς Σύνοδος, σὲ κα-
νένα ἄλλο κράτος δὲν γίνεται (ἐκτὸς πιά ἂν
εἶναι πόλεμος), καὶ ὅπου οἱ ἄνθρωποι εἶναι
καθαυτοὺ πατριῶτες χωρὶς νὰ τὸ ρεκλαμάρουν
καὶ νὰ ξεκουφαίνουν ταῦτιά μας μὲ αὐτό. Ἄς
ἀφήσουμε ποῦ σὲ ὁποιοδήποτε ἄλλο μέρος τὰ
αἰσχη καὶ οἱ τρομάρες, ποῦ παίζονται ἐπάνου
σαυτῇ τῇ σκηνῇ, τὴν λεγομένη Ἑλληνικῇ
Βουλῇ, οὔτε στὸ δνειρό τους τὰ ξέρουν. Ἄς
ἀφήσουμε ποῦ ἄλλου ἡ φιλοτιμία δὲν εἶναι τό-
σον φτηνὴ καὶ δὲν βρίσκεται ἀπὸ κάτω ἀπ' τὰ
παπούτσια τῶν κυρίων βουλευτῶν οὔτε εἰς τὸ
στραβὸ καπέλλο τοῦ κουτσαβάκη, ποῦ ζητεῖ
ἡ κἀνοποίηση διὰ τὴν προ-
βλεπόμεναι τιμὴν τοῦ. Ἄς ἀφή-
σουμε ποῦ ἐκεῖ (δηλ. σὲ ὅποιον ἄλλο μέρος ἐκ-
τὸς τῆς Ἑλλάδος) δὲν τρώγουν ὀλόκληρη συ-
νεδρίαση γιὰ νὰ γραφῇ στὰ πρακτικὰ τῆς Βου-
λῆς ἡ τάδε λέξη ποῦ πασάλειψε τὸν τάδε Βου-
λευτὴ καὶ οὔτε λύονται ἀπ' τὸ ἱερὸ ἐκεῖνο
βῆμα, ἀπ' τὸ βῆμα τοῦ λαοῦ, οἱ προσωπικὲς
διαφορὲς καὶ τὰ κομματικὰ συμφέροντα κάτω
ἀπ' τὴν μουτσοῦνα τοῦ ἐθνικοῦ συμφέροντος.
Ἄς ἀφήσουμε... ἀλλ' εἶναι τόσο πολλὰ, τόσο
πολλὰ! Ποῦ νὰ κάθουμαι νὰ τὰ ραδιάσω ὅλα;

(*) Αὐτὸ τὸ γράμμα μὰς ἐστάληκε ἀπ' ὅζω, ἀπὸ τὴν
Τουρκίαν, καὶ τὸ δημοσιεύομε δῶ γιὰ πρῶτον ἄνθρωπο, γιὰτί
τ' ἀξίζει. Οἱ βουλευτὲς μας δὲ θὰ τὸ διαβάσουν— τὸ ξέ-
ρομε. Μὰ κι' ἂν τὸ διαβάσουν— πάλι τὸ ξέρομε κι' αὐτό
— θὰ γελάσουν μαζί μας ποῦχομε τὴν ἀνησυχίαν νὰ πιστεύομε
πὺς ἰδρῶναι ταῦτί τους ἀπὸ τέτοια. Τὸν παρὰ θὰ τὸν πά-
ρουν αὐτοί, χωρὶς νὰ λογαριάζουν ὅτι ὁ πῶ οὐ θὰ τὸν πά-
ρουν καὶ χωρὶς νὰ ντρέπονται νὰ ζητᾶνε ταμεῖα γιὰ τὴν
Ἑθνικὴ Ἀμυνα, τὴν ἴδια στιγμὴ ποῦ γυμνῶνουν ἀσυνεί-
δητα τὸ Ἑθνικὸ Ταμεῖο.

Μήπως καὶ σεις δὲν τὰ ξέρετε; Δὲν πονᾶτε
γι' αὐτό; Μήπως δὲν κλαῖτε γιὰ τὴν κακορίζ-
κιά; Γιατί νὰ ξύνω πληγὰς περασμένες;
Θέλω νὰ πῶ γιὰ συμπέρασμα ὅτι οἱ βουλευταὶ
μας εἶναι φιγούρινια βουλευτῶν καὶ γι' αὐτὸ εἶ-
ναι καί... ἀμίμητοι.

Θάπορετε βέβαια, φίλε Νουμά, γιὰ τὴν πο-
λυλογία μου, ἀφοῦ ἐκεῖ ἀπ' ὅπου θάρχιζα, δὲν
ἐφθασα ἀκόμα. Ἀλλ' ἀπόδωσέ το, κατὰ τὸν
Ρεῖδν, στὴν γεροντικὴ μου ἡλικία. Πλὴν μ'
ὅλα ταῦτα θὰ μποροῦσα νὰ δικαιολογηθῶ ἂν
σοῦ ἔλεγα ὅτι, ὅταν πιάση κανεὶς νὰ γράψῃ γιὰ
τέτοια ζητήματα πέφτει σὲ χάος καὶ δὲν ξέρει
τί πρῶτο νὰ πῇ. Τόσα καὶ τόσα βιβλία ἐκδί-
δονται. Μὰ νομίζω ὅτι θάταν ἀνάγκη καὶ
κανένα δικάτομο μυθιστόρημα νὰ ἐκδοθῇ σὰν
τὸν Περιπλανώμενος, ὅπου μὲ ἴδια δύναμη νὰ
περιγράφονται τὰ χάλια μας καὶ νὰ μὴν ἔχουν
τελειωμό....

..

Ἐλεγα λοιπὸν γιὰ τοὺς χαριτωμένους μας
βουλευτάς. Πέρσι κάμαν μιὰ ἑκτακτὸ καὶ
πῆσαν τόση ἀποζημίωση. Εἶναι ὅλοι τοὺς καμ-
μιὰ διακοσαριά. Λέγουν ὅτι τοὺς δίνουν χί-
λεις δραχμὲς, ἄλλοι μοῦπαν δυὸ
χιλιάδες. Αὐτὰ τὰ χρήματα τὰ πῆσαν
πέρσι, ἐκτὸς ἐκεῖνα ποῦ πέρνουν τακτικὰ, καὶ
ἐκάμαν μιὰ τρύπα στὸ νερό. Θὰ τὰ πάρουν καὶ
φέτος γιὰτί λέγουν δὲ προσβαίνουν νὰ ψηφίσουν
ὅλα τὰ νομοσχέδια... Ὁ Θεὸς νὰ μὰς λυπηθῇ.
Γιὰτί ὅταν πέση κανεὶς σὲ χέρια ἀσυνειδήτων
μόνο ἀπ' τὸ Θεὸ νὰ καρτερᾷ σωτηρία μὲ κανένα
θαῦμα. Ἀλλὰ τὰ θαύματα πέταξαν τώρα καὶ
δυὸ χιλιάδες χρόνια καὶ ἔχουμε τὴν ἀλήθεια γυ-
μὴ μπροστά μας καὶ μὰς φοβερίζει.

Παραπονούμεστε πὺς δὲν ἔχουμε χρήματα
γιὰ τὸ στρατό μας καὶ δίνουμε τὴ καλύτερα μὰς
κλέπτουν οἱ βουλευταὶ δυὸ χρόνια στὴ σειρά
τόσες χιλιάδες δραχμὲς. Τί ἄλλο θέλουμε; τὸν
παπᾶ; Ἄμ' ἐτοῖ ποῦ πᾶμε οὔτε παπᾶς μὰς
χρειάζεται.

Ἄχ! πὺς ἤθελα οἱ βουλευταὶ μας νὰ
σκέπτονταν ἐτοῖ: «Εἴμαστε, δοξά τῷ Θεῷ,
πλούσιοι οἱ περισσότεροι, ἂν ὅχι ὅλοι (καὶ πρέ-
πει νᾶναι ὅλοι γιὰτί ἂν δὲν εἶσαι πλούσιος δὲν
γίνεσαι βουλευτὴς) Πέρσι πήραμε ἀποζημίωση
τόσες δραχμὲς. Ἡ ἀνάγκη τῶφερε νὰ μὰς δώ-
σουν καὶ φέτος, ἀφοῦ δὲν ἀνοίξαμε τὰ μάτια
γιατὶ καὶ δὲν εἶχαμε τὸν νοῦ στὸ κεφάλι νὰ
τελειώσουμε σὺν καλοῖ πατριῶτες, ὅτι εἶχαμε
νὰ κάμουμε καὶ νὰ γυρίσουμε στὰ σπῆτια μας
μὲ τὴ συνειδήσιν καθαρὴ καὶ μὲ τὴν εὐχαρί-
στησιν πρὸς ἐκπληρώσαμε τὸ ἅγιον μας καθήκον.
Ἀλλ' ὅχι! ἔμελλε τέτοιες δοκιμασίες δὲν τίς
τρώμε! Ὅχι! δὲν πούλαμε γιὰ χίλιες δραχμὲς
τὴ συνειδήσιν μας. Τὰ χρήματα αὐτὰ δὲν τὰ
θέλουμε. Θὰ γίνουν φωτιά νὰ μὰς κάψουν. Ὅχι!